

Αρείου Πάγου 1182/93

Πηγή: Δ.Ε.Ν. 52/96, σ. 240

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: Γ. ΒΕΛΛΗΣ

Εισηγητής: Κ. ΦΩΤΟΣ

Δικηγόροι: Κ. Τσάγγαλης, Α. Ρουπακιώτης

Η προσβαλλομένη απόφαση στερείται νόμιμης βάσεως, διότι περιέχει ασαφείς και εν μέρει αντιφατικές αιτιολογίες επί του ουσιώδους ζητήματος της καταβλητέας χρηματικής ικανοποίησης και ειδικότερα ως προς τα στοιχεία που καθορίζουν το ύψος της. Πράγματι, ενώ από το ένα μέρος δέχεται ότι κατά την πρόσληψή του ο αναιρεσίβλητος ήταν 31 ετών και ότι η απασχόλησή του στο εργοστάσιο της αναιρεσείουσας είχε διάρκεια τριών μόνο ετών (1982 έως 1985), από το άλλο μέρος δέχεται: α) ότι για τις ενδεχόμενες δυσμενείς συνέπειες της αμιαντώσεως (καρκίνο βρόγχων κλπ) απαιτείται χρονικό διάστημα δέκα έως σαράντα ετών, πράγμα που συναρτάται προφανώς προς τη διάρκεια του χρόνου εργασίας και της συνακόλουθης εκθέσεως στην επικίνδυνη επίδραση του αμιάντου, και β) ότι ο αναιρεσίβλητος "είναι ήδη στην επαγγελματικώς αποδοτική ηλικία των 41 ετών" χωρίς να προσδιορίζεται αν η ηλικία αυτή ανάγεται στο χρόνο της εμφάνισης της νόσου και της εξ αιτίας της λύσεως της εργασιακής σχέσεως (1985), οπότε το περιστατικό αυτό αντιφάσκει προς εκείνο της ηλικίας του ενάγοντος κατά το χρόνο της προσλήψεώς του (31 ετών), ή στο χρόνο της συζητήσεως της υποθέσεως στον πρώτο ή στον δεύτερο βαθμό, πράγμα που συνδέεται με το βαθμό της ηθικής βλάβης του ενάγοντος από την εις βάρος του αδικοπραξία, άρα και προς το ύψος της επίδικης χρηματικής ικανοποίησης.